

*„Krisztus feltámadott,
Üljük meg
e napot.
Szent örvendezésekkel,
Minden hívő ember
Aleluját zengje.”*

(Cantus Catholici)

BULÁNYI GYÖRGY

SZOLNOKI BABABEFOGADÓ

Testvéreim! Hiába forgattam a misekönyveket, nem találtam meg a Bababefogadás liturgiáját. Voltam egyszer már ilyen nehéz helyzetben Mégpedig Cserépvár-
alján ahol még misekönyvet sem találtam, és ex hasibusz kellett liturgiát csinálnom. Valahogyan azért sikerült. Jézus sem misekönyvből mondta az első misét az emeleti felső teremben, melyet a korsót vivő ember mutatott meg a tanítványoknak. De azért így is sikerült megújítania a szövetséget Isten és 13 fiatal ember között. Hoppá, az egyik már rég volt fiatal: a 13-ból az egyik. Ő már 37 éves volt szövetségújításkor. Úgy hívták, hogy Názáreti Jézus. Most azonban sokkal könnyebb helyzetben vagyunk, mert van egy előre gyártott bababefogadási liturgiám. Meg is mutatom. Azzal kezdődik, hogy Zsolt elmondja, mi célból jöttünk ennyien ide.

Olvasmány Mózes első könyvéből: Isten újra szólt: „Teremtsünk embert képmásunkra, magunkhoz hasonlóvá. Isten képmására teremtette őt, férfinek és nőnek teremtette őket. Isten megáldotta őket, Isten szólt hozzájuk: „Legyetek termékenyek, szaporodjatok, töltsétek be a földet és vonjátok uralmatok alá. Nektek adok minden növényt az egész földön, amely magot terem, és minden fát, amely magot rejtő gyümölcsöt érlel, hogy táplálékotok legyen. (Ter 1,26-31).

Ez az Isten igéje.

Első rövid prédikáció a szegénységről, ami hamarosan ránk köszönt majd, de lehet benne élni növényt, maggal, gyümölcscsel, ha nem is úgy, hogy húst hússal eszük. Vegetáriánusok leszünk...

Szentlecke a Teremtés könyvéből: Azután így szólt az Úristen: „Nem jó az embernek egyedül lennie. Alkotok neki segítőtársat, aki hozzá illő.” Ezért az Úristen álmot bocsátott az emberre, s mikor elaludt, kivette egyik oldalcsontját, s a helyét hússal töltötte ki. Azután az Úristen az emberből kivett oldalcsontból megalkotta az asszonyt, és az emberhez vezette. Az ember így szólt: „Ez már csont a csontomból és hús a húsemből. Asszony a neve, mivel a férfiből lett.” Ezért a férfi elhagyja apját és anyját és feleségéhez ragaszkodik, s a kettő egy test lesz (Ter 2,18-24). Ez az Isten igéje.

Második rövid prédikáció az adás s a szolgálat sorrendiségéről. Első a házastárs. Második a gyermek, amennyit Isten ad. Harmadik a Testvéreim Jézusban. Negyedik a fajtám – ha az magyar, akkor a magyar. Ötödik a többi nemzetek, s az ellenségeim is.

Evangélium Szent Máté könyve szerint: Ezért mondom nektek: ha igazságotok nem múlja felül az írástudókét és a farizeusokét, nem juttok be a mennyek országába. Hallottátok, hogy a régiek ezt a parancsot kapták: Ne ölj! Aki öl, állítsák a törvényszék elé. Én pedig azt

XVI. évfolyam 4. szám

2009. április

TARTALOM:

Bulányi György, Szolnoki bababefogadó	1547
Bulányi György, Közösség és annak fajai	1549
Orsós József, Egy cigány beszámolója	1551
Garay – Bulányi, Levélváltás	1552
Faragó Ferenc, „Vál”-ság	1553
Inczédy Péter, A génmódosított kukorica...	1554
Géczy Gábor, Bárka program	1555
Inczédy Péter, Hozzászólás	1556
Internet,	1558

Szerkesztőség: Bulányi György, 1052 Bp., Piarista köz 1. V./505.

**Elérhetőség: bulanyi@freemail.hu, 06-1-48644-62;
faragoferi@gmail.com, 06-20-9872-982**

*A kéziratok lezárásának határideje a tárgyhoz előtti
második hónap utolsó napja.*

mondom nektek: Már azt is állítsák a törvényszék elé, aki haragot tart embertársával. Aki embertársát ostobának nevezi, állítsák a nagytanács elé. Aki azt mondja neki, hogy te bolond, méltó a pokol tüzére. Ha tehát ajándékot akarsz az oltáron felajánlani, és ott eszedbe jut, hogy embertársadnak valami panasza van ellened, hagyd ott ajándékodat az oltár előtt, s menj, előbb békülj ki embertársaddal, aztán térj vissza és ajánld fel ajándékodat. Ellenfeleddel szemben légy békülékeny idejében, amikor még az úton vagy vele, nehogy átadjon ellenfeled a bírónak, a bíró pedig a poroslónak, és börtönbe kerülj. Bizony mondom neked, nem szabadulsz ki, amíg az utolsó fillért is meg nem fizeted (Mt 5, 20-26). Ez az Isten igéje.

Harmadik és hosszú prédikáció a béke-teremtésről:

A 112. Napló 3-4. oldalán írtam egy elmélkedést: Ha vétkezik ellened testvéred (Mt 18,15-20) címmel. Ráírom mai szövegünkre, mert a házastársunk a jézusi testvéreknek mégis csak az eleje. S azt mondják egyesek, hogy a legtöbb bajunk csak azzal van, akivel reggeltől estig együtt vagyunk. Lehet, hogy csak vigasztalom ezzel magam? Nem biztos.

Közös emberi tulajdonságunk, hogy meg tudunk bánódni. Jézus azt mondja, hogy ezt közölnöm kell azzal, akinek sikerült engem megbántania. Csak azért mondhatja

ezt, mert feltételezi rólunk, hogy nem tudjuk, vagy nem is akarjuk elviselni ezt az állapotunkat: megbántott voltunkat.

Jézus szövegében nem akar ki bánt meg minket, hanem az egyik testvérünk. Azaz olyan valaki, akinek semmi kétsége sem lehet a tekintetben, hogy nem szabad megbántania engem. Elég sok testvérem van, s magam is, hála Istennek, elég sokunknak vagyok a testvére. (A testvér az, akit főleg nem szabad megbántani; s aki még nem testvér, csak felebarátunk, azt csak második helyen... nem szabad megbántani.) Engem sem szabad..

Testvérnek lenni – kölcsönös kapcsolat. Kölcsönösen megbánthatjuk egymást. Neked sem esik jól, ha megbántalak. Nekem sem esik jól, ha megbántasz. Te is tudod, hogy így van. Én is tudom.

Van, akivel csak négyhetenként találkozom. Megbánthatom négyhetenként is. Megbánthat négyhetenként is. Dehogy megyek oda hozzá figyelmeztetni őt. Dehogy jön oda hozzám. Rá se rántok. Rám se ránt. Ragtapaszt teszünk megbántás-sebünkre is, meg a szánkra is. Begyógyítja az! Így van? Így is lehet.

Csakhogyan van olyan testvérem is, akivel nem négyhetenként találkozom, hanem sűrűbben. Mondjuk naponta. Reggel is, meg este is. Olyan napon reggeltől estig, és százszor is. Ezt a testvéremet hogyan is hívják? Megvan: ez a férjem, ez a feleségem! Ekkor is az a helyzet, hogy rá se ránt, hogy rá se rántok? Ilyenkor is ragtapasszal dolgozom? Akármiket írok is le a következő sorokban, mentse az a sajátos körülmény, hogy sem a férje, sem a felesége nem vagyok senkinek, nem vagyok senkinek... (Ady). Amiket elmondok, nincsen kipróbálva. Hát éppen azért, mert felelőtlenül beszélhetek, elmélkedem az engem megbántó testvéreim közül éppen arról az egyetlenről, aki nekem nincs. Kérdezem tehát: Hogyan kell kezelni a – számomra csak virtuális – férjet-feleséget?

Nem akarok Jézusnál okosabbnak lenni, de abszolút tapasztalatlanságom mellett az a sejtésem, hogy az emberiség egésze össz-megbántódásainak tekintélyes hányada származik ebből a forrásból – mely forrás esetemben csak virtuális. De ha a megbántódásoknak ezt az alighanem leggyakoribb eredőjét férjnek-feleségnek nevezné az emberiség, akkor mégis csak foglalkozni kell ezzel az eredővel. Mert hát részint elfogyhat az imént említett ragtapasz, részint kiment már a forgalomból a régi, melynek mostani neve: a Pofa bel! volna. S még inkább megszűnt divatja az illőbb, a férfiúi elnevezésnek, a tegnapiak: Asszony, hallgass!

Mondom tehát ezek után, mint virtuális férj, hogy én bizony oda nem mennék az asszonypajtáshoz figyelmeztetni őt megbántódásomra, hanem elővenném ragtapaszomat, és a számra tenném. Nem volna ez a tapasztalható, de biztosan érezhető volna. Első hatása az volna, hogy nem kellene hallanom aranyos feleségemtől... Mit? Hát ezt: Csak Te ne beszélj! – kezdetűt, megszólalásom várható valószínű folytatását. Megúsznám annyival, amennyit már kaptam.

Még többet érne a másodlagos hatás, amely aranyos asszonykám belsejében játszódnék le: Mért hallgat? Mért nem védekezik? Mért nem mondja a magáét? Hiszen még sok minden van bennem; amiket mondtam, az csak kezdete volt a bajaimnak. De hallgat. Mért? Hogyan folytassam, ha nem szól rá semmit, csak leül, s piszmoz tovább a számítógépén...

Tudományos nevet is adok a férj-feleség nevelésének erről a még nem szabadalmazott új technikájáról: Csinálj pontosan úgy, mintha meg sem érintett volna az, aminek a célja az volt, hogy megbántsanak! A neve: mű-ráseráns technika. Nagy jók várhatók e technikától. Megpróbálok felsorolni őket.

1. Szilencium. Nemcsak a szeretházakban bevált önnevelési eszköz. A házasságokban is kipróbálandó. Hevesebb támadások esetén ez a csend úgy hathat, hogy megáll a kanál a levegőben. A csend hatására a támadó fél úgy érzi, hogy talán még sem volt teljesen igaza. Ennek feldolgozására a támadó félnek is időre és csendre van szüksége. Érzi, hogy ezt a témát nem lehet úgy folytatni, ahogyan elkezdte. Nem is volna most jó folytatni... S ezért vesz a házaspáron az őket magukba fordító szilencium áldásos és istenadta ereje.

2. Mind a két fél magára marad. Gondolkodik a történeten, s előbb-utóbb óhatatlanul találkoznak magukban a Lélekkel, aki mindenképpen bennük van, csak a támadások idején visszavonul és elhallgat.

3. Ereje csodálatos. Képessé teszi ez a mű-ráseráns technika a megbántott férjet arra is, hogy valamivel kedveskedjék immár egyáltalán nem támadós kedvében levő párjának. Például ezzel: Anyukám, ha elkészülsz az ebéddel, szívesen meg is teríthetek. Aláírás: egy virtuális férj. – Ki kérne belőle, kedves nem virtuális, de valóságos feleségek? Várom válaszokat.

Az alábbi sorok Inczedy Péter, egy barátom és testvérem, közlései: Az asszony elmegy panaszkodni a plébánoshoz, hogy mindennap összevesznek az urával, a vacsora sem ízlik már egyiküknek sem, mert annyira korholják egymást, hogy még az étvágyuk is alább száll. Mit tanácsol a plébános úr, hogy ez a már mindennaposá vált áldatlan állapot elmúljon felőlünk? – kérdezi az asszony. A plébános pedig azt felelte neki: Hát van erre egy hatásos gyógyszerem, adok én magának egy üvegcsé szentelt vizet, s amikor megérkezik az ura, gyorsan vegyen a szájába belőle egy kanállal. De le ne nyelje, csak forgassa a nyelve körül a szentelt vizet vagy egy félóraig. Aztán majd számoljon be nekem az eredményről. Így is történt. Amikor elfogyott a szentelt víz – mert félóra elteltével csak lenyelte az asszony – visszament hát a plébánoshoz. Mondja neki: Plébános úr, nagyon köszönöm a szentelt gyógyszert, kitűnően bevált. Azóta nincs vita, nem veszekszünk, a férjem is jókedvvel fogyasztja el főztömet. Tudna-e adni még belőle egy üveggel?

A vége ez volt: Várom válaszokat. Egy jött. Női oldalról. Egy nem virtuális feleség részéről, akinek három gyereke van. Valami Mara a neve.

Honnan ez az elterjedt, laza, egyben határozott előítélet? Miért törvényszerű, hogy ha egy feleség megbántja a férjét, az 1/ szándékosan történt, 2/ ha erre a megbántódottságra a férj felhívja felesége figyelmét, akkor ennek az „Első hatása az volna, hogy nem kellene hallanom aranyos feleségemtől... Mit? Hát ezt: a „Csak Te ne beszélj! – kezdetűt, megszólalásom várható, valószínű folytatását.” Magam sokkal valószínűbbnek tartanék egy ilyen választ: „Mivel bántottalak meg?” Ezután pedig kialakulhat egy a lényegről szóló párbeszéd. Persze, ha a férj „kárálás”-nak tartja a feleség valamennyi megszólalását (ez is egy elterjedt, laza, egyben határozott előítélet!), akkor az elhallgatás ezernyi módja közül megpróbálhatja ezt a módszert, de nem hiszem, hogy beválna...

NEM! Ha egy feleség hallgatásba ütközik, és akkor, amikor fontos mondanivalója van, nem fogja megállítani a hallgatást! Addig beszél, kérdez, provokál, amíg valamilyen,

bármilyen választ nem kap. Lehet, hogy ez egy durva elutasítás, esetleg kiabálás lesz, de vegyük észre: nem az a „főgonosz”, aki meg akar beszélni valamit, hanem az, aki nem hajlandó kommunikálni. Ez ugyanis (a hallgatás) az egyszerűbb. De nem old meg semmit, csak elodáz. És mint tudjuk, ha a bőr alá megy egy tüske, attól hogy nem veszünk róla tudomást, csak jobban fog fájni az idő előrehaladtával!

Ha vétkezik ellened testvéred... – A kiindulás jó: „Jézus azt mondja: ezt közölnöm kell azzal, akinek sikerült engem megbántania.” Akkor most ezzel akarunk vitatkozni? Én nem tenném... Megint a kiindulással van bajom: miért feltételezzük a szándékosságot?! Keresztény, mi több, jézusi értékrendre törekvő házaspároknál hogyan feltételezhetjük azt, hogy bármelyik fél azért szólal meg, hogy a másikat bántsa?! (És miért a feleség ez a fél?!) Nem fog leállni attól, hogy a másik hallgat, inkább feljebb emeli a hangját, hogy megpróbálja átkiabálni a csend emelte falat.

A magány, ha kérdésekkel, fájdalommal terhes, a legkritikább esetekben eredményez nyugodt gondolkodást! Ha nem közös elhatározás eredménye a csönd, akkor pusztító. Mint minden olyan döntés, amit csak az egyik fél hoz, és a másiknak el kell fogadnia... A düh, jobb esetben a megbántódás, amit a „támadó” fél most már szintén átél, nem vonzza a Lelket...

A szituációt megint nehezen tudom elképzelni: eddig volt egy támadó, és egy megbántott házastárs. Ha a műráseránts technikát alkalmazza a megbántott fél, lesz egy feldühödött támadó, és egy magára nyugalmat erőltető, nem az igazi érzéseit megjelenítő másik házastárs. Ismétlem: nehezen tudom elképzelni, hogy ebben a visszafojtott állapotban lévő férjben bármiféle kedvességre törekvés fel tudna merülni. Vegyük észre: a felvezetett szituáció egy harc. Ha csak ki nem lépünk a meg nem értés hálójából, menthetetlenül egy „én győztem, vagy ő győzött?” csapdába esünk. A szerepeket kell megváltoztatni. Ha a másik fél rám támad, megkérdem: miért bántasz, hogy tudok neked segíteni? Ha nem akarom megérteni, csak leállítani, belemegyek a harcba. A némasággal visszatámadok. Ám, ha hagyom, hogy elmondja mi baja, megoldhatjuk. Persze ehhez nem elég a támadás kivédésére irányuló magatartás. Ehhez a másikat megérteni akarás is szükséges. És valljuk be: ez hosszabb rögzősebb út. Igaz, hosszú távon mindenképpen kifizetődőbb.

Nem voltam ott, nem én voltam ez az asszony, de megint csak kételkedem. Sokkal valószínűbbnek tartanám azt a folytatást, hogy a fél óra elteltével felduzzadt mondanivaló-gyülem olyan elemi erővel tör ki az asszonyból, hogy férfi legyen a talpán, aki „visszabántás” nélkül megállja, és meg is akarja érteni. Amúgy: olyan férfi-adomának tűnik ez az üvegcsé szenteltvíz nekem... Az ilyen történeteken az okos asszonyok csak mosolyognak, miközben tudják, hogy a fele sem igaz... De miért bántuk meg azt, akit igazán szeretünk? Ezért hát nem olvassuk a férfiak fejére, hogy már megint beskatulyáztak minket a „szép lehetsz, de okos nem” butuska libuska szerepébe.

Kinek van itt igaza? Mind a kettőnek? Van férfi igazság és női igazság is? Aligha nem ez a helyzet...

De milyen bababefogadó ez? Hát a babának még nem prédikálhatok. Azt mondtam el, amit Enikőnek és Zsoltinak kell prédikálniuk arra a kis időre, amíg majd Villőnek is prédikálhatok. Mert addig, amíg ez a gyermek nem hisz Jézusnak, addig nekem semmi dolgom nincs

vele. Ezért bababefogadó ez, és nem bubamegöntő, ahogy Csíkban mondják a keresztelest. Hogy ezek után kiért imádkoztok, döntse el a szívetekben levő Szentlélek. Három perc csönd. Majd jött a Jézusban hívő testvérek könyörgése.

Az egyiké a másik után. Áldozás után Enikő úja imádkozott magukért is, Villőért is. Megvolt a bababefogadó. Lajos szépen gitározott, a lánya vele énekelt.

BULÁNYI GYÖRGY

KÖZÖSSÉG ÉS ANNAK FAJAI

I.

Közösség és közönség.

Lehet a közösség többféle; csak legyenek benne tagok, akik alkotják. Ha csak fogy meg temet a közösség, akkor potenciálisan már nincs is, bár pillanatnyilag még létezik – de a történet- és régiségtudomány tárgykörébe készül. Lehet tehát a közösség *élő*, *haldokló* és *halott*. Vizsgálhatjuk ezt a hármat egyszerre is.

Elsőül említem azt, melynek működtetője – teljes hatalmú. Ha fizetek, akkor bemehetek megnézni, meghallgatni produkcióját. Ez a *játékszín-közösség*. A tagok tapsolhatnak, esetleg mondhatnak előre-gyártott szavakat, pl.: *és a te lelkeddel...*

Második fajtája a konferencia-közösség, ahol a jegyet váltók felszólítást kapnak a szereplésre, pl.: *szóljunk hozzá, elvtársak!* Szól, aki akar, és a működtető válaszol, ha akar. Mindkét esetben csak a gyülekezet vagy közönség elnevezést érdemlik ki. Nevezhetjük őket iskolának is, ami tudvalevően gyermekkorhoz kötött.

De lehet a közösség fenti két formáját egyszerűen csak **közönségnek** tekinteni. Hogy előre meg kell váltani a jegyet vagy produkció közben járnak körbe, és dugják az orrom alá a kis kosárkát, az nem számottevő különbség – ösztönszerűen nyúlok ilyenkor pénztárcámhoz. Ha sűrűbben kezdek látogatást tenni ugyanazon a helyen, akkor hamarosan be fognak csöngetni hozzám, hogy nem akarom-e a helyem megváltani, mert a potyázás nem szép dolog. Nem mondják, csak én kezdem potyázónak érezni magam, amikor látogatóm elmondja, hogy üzemük fenntartása milyen költséges. Úgy érzem ilyenkor, hogy meg kell kérdenem, hogy menyivel is támogathatom magam is az üzemet. Látogatóm nem nyilatkozik, avagy csak annyit rebeg, hogy ez rajtam fordul. Ettől meghatódom, s még mélyebben nyúlok a pénztárcámba.

A közösségnek harmadik formája a jézusi kisközösség. Negatív jellemzői: nem játékszín, nem konferencia, nem gyülekezet, nem-iskola – nem közönség.

A pozitívak pedig ezek:

1. **13 fő a tagok létszám-stopja, azaz teteje;**
2. **az életkor alsó határa: van véleménye, amit képes megvédeni;**
3. **és felső határa: a szemfedő;**
4. **csak a Szentlélek belülről szóló hangját képviselheti, azaz:**
  - a. **nem hazudhat**
  - b. **azt kell mondania, amit gondol**
  - c. **nem tartózkodhat a vélemény-nyilvánítástól – magyarul: nem hallgathatja el, amit gondol;**
5. **hívják, küldik és nem kinevezik. Minden kinevezés az ördögtől? Hajlok rá...;**
6. **teljes felelősséget érez: az ő dolgáról van ott szó, amiért megdögleni is érdemes neki.**

(Illusztráló ellenpélda. Szlaci sajnálja; hogy tegnap éjjel lemaradt egy ilyen találkozóóról az 505-ösben, mert Józsit kellett hazasegítenie a fenti jegyeket nem-tudom-hogyan teljesítő római rendi találkozóóról. Sajnálkozása jutalmául

beavatom őt egy őskőkori ('47-ben esett, ezelőtt tehát félszázadnál is többel) történetbe – Szlaci '71-ben, Józsi '64-ben született –, a generális-választás titkaiba. Azért került sor rá, mert a kinevezés sem csodaszer: húsz éven keresztül hat, de csak meghal – magyar nevén Bunkó Jóska – a generális). Debreceni rendtársaimtól megtudom, hogy az illetékesek megválasztották Mlácit vokálisunknak. Hurrá, már biztosan lesz káptalanunkon egy személy, aki a jézusi követelmények egyikének (küldték) megfelelt. Nem lett, mert még előbb kinevezte Tomeket provinciálisunknak, s Tomek szintén kinevezte helyettesét: provinciálisunkat – 16 évre – haláláig. A provinciálisnak pedig volt egy moszkovita és miniszter öccse, aki szintén nem szerette a választást, csak a kinevezést, hiszen őt magát is csak kinevezték. Tomektől mindenki el volt Rómában ragadtatva, mert nem hallhatták 300 magyar piarista választottját, akik ha választottak volna az ördög és Tomek között, az ördögöt választották volna. – Tomek saját szavai ezek, nekem mesélte őket '47-ben Debrecen városának Szent Anna nevét viselő utcáján sétálva. Csak hitelesítés okán rögzítem örök emlékezetül; hiszen tanúim nincsenek rá. Nem szép, de inkább megvallom: a 45-46-os tanévben visszajártam Tatára, mert az előzőben ott tanítottam s levelet vittem háborút ott átvészelt generális asszisztensnek Tomektől, s a válasza ez volt: *A lelked rajta*. S aztán Tomek lett a kinevezett provinciális.

'47 és 2009 között éppen 62 év telt el. '47-ben 300 piarista küldött egy vokalist a provinciális mellett a káptalanra, s ma 70 küld négyet (megválasztottuk őket e tisztre, nem is tudom, pedig ünnepélyes fogadalmasként élek e házban, tehát teljes jogúként...); mintha nem is 70-en volnánk, ha nem ezerkétszáz. Csak kérdést fogalmazok meg: Nem a párja ez annak; hogy minél kevesebb a hívő, annál több a püspök? Van ennek megfelelője a Bokorban is. Ott kiabálok is a tény ellen, itt csak kérdezek. Az egyházamban pedig Benedek számára hatnulla vagyok. Ott nem is kérdezek. A Bokorban még kiabálok, s testvéreim vissza is kiabálnak nekem. Joguk van rá? Lemondtam, maradjak csak csendben, ha egyszer senki sem választott meg semmire? Nincs rá joguk. Alanyi, személyi jogon szólok. Én is hordozhatom Isten Lelkét magamban. Csak azt akarom mondani, amit belülről hallok. Érveljetek, ha rosszul beszélek! A jog nem Jézus világból való. A zárójeles kitérőnek ezzel vége van.)

A továbbiakban már csak a jézusi kisközösségeknek az idő tengelyén megjelenő formáit vizsgálom.

II.

Bemerítő János közössége

A rangsorban csak Péter és Pál előzi meg őt. Mennydörög és alámerít, s tanítványainak száma ismeretlen. Akik vannak, azok víz alá nyomják az alámerítést kívánók fejét. A fővétel utáni nemzedékben a fő hiánya következtében nyom nélkül eltűnnek a színről. Részleteztem is ezt valaha... úgy jó negyven éve – a KIO-ban:

BOLDOG, AKI BENNEM MEG NEM BOTRÁNKOZIK

a) Az Útkészítő megbotránkozása – A Keresztelő-képtelen fokú "országbeli" nagyságról tett tanúságot. `Maga ad indítást – talán legértékesebb tanítványainak - hogy otthagyják őt és kövessék Jézust. (Jn 1,29-37) János a börtönben alighanem a kereszt ténye miatt ingott meg: Messiás lehet-e a Názáreti, ha nem "veszi el a világ bűneit"? (Jn 1,29)

b) Miért nem a Keresztelőből lett a Kéfas? – A megmaradó János-tanítványok nemcsak azért nem lettek Jézus-tanítványok, hogy a Keresztelő magára ne maradjon. Kezdetben és egyesek talán még csak ezért maradtak meg Jánosnál. Úgy gondolhatták, hogyha mesterük nem csatlakozik, ha mesterüket nem hívja az Eljövendő, miért menjenek ők. A János-tanítványok egyetemes csatlakozása hogyan s lett volna lehetséges János csatlakozása nélkül? Hogy János ne ment volna az Isten Báránya után, ha Az hívja őt – alig elgondolható. `Miért nem hívta? Úgy tetszik azért nem, mert nem terhelhette meg a Maga nyájajuházi küldetését János egyéniségével és János múltjával. A múltjával miért nem? Jézus akkor jelenik meg a Jordán vizénél, amikor János már tett annyit az Isten Országáért, hogy az evilági ország úgy érzi: a János-féle pohár már megtelt. Viszonya a farizeusokkal és a szadduceusokkal már a "viperák fajzatáig" fajult; sőt, egészen odáig, hogy a kövek is alkalmasabbak arra, hogy Isten népévé legyenek, mint a nép e szellemi és politikai hatalmasságai. (Mt 3,7-9) Profán forrásokból jól ismertek Antipász hatalmi túlkapasai. Lukács szerint pedig a Keresztelő megfeddette Heródest (Lk 3,19)...Jézus tervében nem szerepelt az evilági ország hatalmasainak megfeddése, még a kapcsolatfelvétel sem velük. A Keresztelő lezárja az Ószövetséget, amelynek ő maga is részese, utolsó prófétája. Ebben az Ószövetségben a Szövetség népének szükségképpen tagja volt a király is. E különbözőség következtében Jézus aligha tudott volna egybekovácsolni fiatalokból egy közösséget, ha egyszer az a közösség óhatatlanul kétfókuszú, s ott van a közösségben egymás mellett egy negyvenéves Názáreti és egy ugyancsak negyvenéves Keresztelő.

c) két stílus – Így hát elég sok okon történt, hogy János ott maradt a Jordán vizénél, miközben egyes tanítványai utánamentek Jézusnak. Akik viszont János mellett maradtak, azok megmaradtak a jánosi szemléletben és életstílusban is. Nekik nem nyílt meg az ég, ők nem látták a galambot, nem hallották az Atya szózatát... ők legalábbis nem örültek Mesterük (és ezen keresztül a maguk) kisebbedésének. Ellenkezőleg, fájt nekik: "Mester, aki veled volt Péreában, akiről bizonyosságot tettél, az most keresztel, és mindenki hozzá megy..." (Jn 3,26) – panaszojják neki. Mesterük börtönbe zárása után sem vesztik szem elől Jézust, de azért nem éreznek indítást a csatlakozásra. Megszokták, és így magukévá tették János életstílusát, és éppen ezért botránkyó szemükben a lakomázó Jézus, aki olyan emberek társaságában lakomázik, akiktől esszénusok, farizeusok s a talán ezektől be nem szervezett szegények is távol tartják magukat, mint böjti napon lakomázóktól... Jézus sem engedhet, mert szemében ez az életstílus "szektás" jellegű. Ő pedig nem szektát akar alakítani, a farizeusoké és az esszénusoké mellé egy harmadikat; Ő Izrael házáat akarja egybegyűjteni, s e feladatát nem hajlandó megterhelni sem a farizeusok elviselhetetlen terhet jelentő hagyományaival, sem ezzel a pusztai életstílussal. Valakik kimehetnek a pusztába, de Izrael egész háza nem mehet ki. Az Isten népének meg kell maradnia a társadalomban, hiszen a Messiás mindenkit hív... Csak annyit mond, hogy az új szövet és az új bor ugyanúgy nem nyerne semmit ettől a frigtől, mint ahogy a régi szövet és a régi tömlő sem: tönkremenne a régi is, és az új is...

d) Nincs mód a csatlakozásra – A jánosi üzenet sem adhatott indítást nekik arra, hogy csatlakozzanak. Sőt, talán egy kicsit igazolva is érezhették magukat, amikor bejutva a börtönbe láthatták-hallhatták, hogy Mesterük is problémázik. Talán mondták is neki: "Mi korábban is gondoltunk erre, szóljunk is neked, amikor még velünk voltál a Jordán vizénél"

(Jn 3,26) Miközben János ül, Szíriáig hatol már Jézus csodáinak és tanításának híre. A figyelő János-tanítványok hogyan ne számoltak volna be minderről? S ha maguktól nem tették volna is, a kizárólagosan Messiás-érdeklődésű János hogyan ki ne kérdezte volna őket? E tájékoztatás birtokában is problematikus volt számára, hogy a Názáreti-e az Eljövendő... Jánosnak alighanem azt kellett volna kiolvasnia abból, hogy a fejsze még csak ezután fog vágni, s a szórólapát még csak ezután fog szórni... Túl sok lett volna ez a Keresztelő tudatának..., tanítványai tudatának pedig még inkább. Tanítványai az üzenethozás és a válaszvivés után is megmaradtak János-tanítványoknak. A galileai esztendő vége táján, amikor eltemetik Mesterüket, mint "János-tanítványok" viszik hírül a történeteket Jézusnak, (Mt 14,12; Mk 6,29) és nincs szó róla, hogy ezután követték volna Őt. Ellenkezőleg, ettől kezdve nem is szerepelnek többé az evangélisták leírásaiban... Ha egyszer nem volt fontos Neki saját Útkészítője!? Vagy nem volt ereje megakadályozni? Akkor meg hogyan Ő az Eljövendő!?

Maradtak utána tanítványok? Biztosan. De név szerint nem ismerünk közülük senkit sem. A Bemertőnek csak tanítási tartalmait ismerjük. Hogyan tartotta össze őket – erről nem tudunk semmit sem. Bőjtöltek (Mt 9,14) és imádkoztak (Lk 11,1) meg kereszteltek (Mt 3,13; Jn 3,23-25;4,1). Nem is művelt csodát (Jn 10,41) Jézus elsődlegesen tanított és gyógyított. A Bemertő elsődlegesen tanított és vallási cselekményeket végzett

III.

Tizenkettő közössége

a. Az első három év

KIK AZ ÚJSZÖVETSÉG HÍRESEI?

Sorrendjük nevük újszövetségi előfordulásainak száma szerint: 1. Jézus Krisztus – 1434 ízben. 2. az Atya – 415. 3. a Lélek – 379. 4. Péter – 182. 5. Pál – 173. 6. Keresztelő János – 92. 7. Mózes – 79. 8. Ábrahám – 73. 9. Dávid – 59. 10. Pilátus – 55. 11. Názáreti Mária – 49. 12. János, Zebedeus és Szalóme fia – 36. 13. Barnabás – 28. 14. Jákob-Izrael – 27. 15. Illés – 27. 16. Magdalai és Betániai Mária – 25. 17. Júdás – 24. 18. Jakab Alfeus fia – 23. 19. Jakab, Zebedeus fia – 22. 20. Izsák – 20. 21. Márta – 12.

A fenti listában Jézus kisközösségének – Jézust nem számítva (1434) – öt tagját találjuk: Péter 182, János 36, Júdás 24 és a két Jakab 23 és 22 ízben. S a többi hét tanítvány? Azok előfordulási számai szerényebbek: és Fülöp 14, András 12 Tamás 11, Simon és Bertalan-Natánael és Máté-Lévi 7, Simon 6 és Tádé 5. Mindezek összege: 287. Ha ezt viszonyítjuk Jézus előfordulási számához, azt kell mondanunk, hogy a Tizenkettőnek együttvéve is csak akkora a szerepe a közösségben, hogy Jézusé 4-5-ször is nagyobb volt, mint a Tizenkettőé együttvéve.

Kezdjük az ismerkedést velük alulról. **Négy listája van az Újszövetségben a Tizenkettőnek: Mk 3,13-19, Mt 10,1-4, Lk, 6,12-16, Csel 1,13.**

Júdás Tádé – Az első kettőben a neve Tádé, mint Alfeus fia, a másik kettőben pedig Júdás, mint Alfeus fia. Egy ízben szerepel még János evangéliumában is: Aki ismeri és teljesíti parancsaimat, az szeret engem. Aki szeret engem, azt Atyám is szeretni fogja. Én is szeretni fogom, és kinyilatkoztatom magam neki." Ekkor Júdás – nem az iskarióti – megkérdezte: „Uram, hogy van az, hogy nekünk akarod magad kinyilatkoztatni, nem a világnak?” Jézus így folytatta: „Aki szeret engem, az

megtartja tanításomat, s Atyám is szeretni fogja. Hozzá megyünk és benne fogunk lakni (Jn 14,21-23).

Ez a Tádé se nyelte le az evangéliumot. Azt akarja, hogy Jézus a világnak mutassa be magát, nem a Tizenkettőnek. Olyan ez mint majd hamarosan a menybemenetel előtt: Mostanában állítod helye Izrael számára a királyságot? Jézus szóra sem méltatja kérdését

Simon – neve is szerepel a négy listában Három ízben mint **vakbuzgó**, s egy ízben mint *kánaí* (Márk). Ezenfelül: Nem az ács ez, Mária fia, Jakab, József, Júdás és Simon testvére? S ugye, nővérei is itt élnek közöttünk?" (Mk 6,3) Nem az ácsnak a fia? Nem Mária az anyja, nem Jakab, József, Simon és Júdás a testvérei? S nővérei nem mind itt élnek közöttünk? Honnét vette hát mindezeket?" (Mt 13,55) – mondják botránkozva a názáretiek.

A mindkét helyen szereplő József nem tartozik bele a Tizenkettőbe. Ő lehetett Mária és Alfeus házasságában az elsőszülött fiú, aki megkapta Mária első férjének a nevét hogy az ő József neve is fennmaradjon családjában. Valószínűleg ő is azok közé tartozik, aki Máriával együtt haza akarják vinni Jézust: Amikor hazament, ismét nagy tömeg gyűlt össze, úgyhogy még evésre sem maradt idejük. Amikor övéi ezt meghallották, mentek, hogy megfogják, mert azt mondták, hogy megzavarodott (Mk 3.20-21). S kik ezek az övéi? Amikor anyja és rokonai odaértek, kint maradtak, beküldtek érte és hívatták. Sokan ültek körülötte, szóltak neki: „Anyád és testvéreid kint vannak, és keresnek.” Így válaszolt: „Ki az én anyám és kik az én testvéreim?” Aztán végighordozta tekintetét a körülötte ülőkön, s csak ennyit mondott: „Ezek az én anyám és testvéreim! Aki teljesíti az Isten akaratát, az az én testvérem, nővérem és anyám.” (Mk 3,31-35) János evangéliumában is megtaláljuk Jézusnak azokat a testvéreit, akik nem csatlakoztak a Tizenkettőhöz: Jézus ezután bejárja Galileát, Júdeába nem akart menni, mert a zsidók az életére törtek. Közeledett a zsidók ünnepe, a sátoros ünnep. Ezért testvérei így szóltak hozzá: „Kelj útra, és menj el Júdeába, hogy tanítványaid is lássák tetteidet. Hisz senki sem működik titokban, ha azt akarja, hogy tudomást szerezzenek róla. Ha képes vagy ilyenekre, akkor lépj a világ színe elé.” Testvérei sem hittek ugyanis benne. Jézus ezt válaszolta nekik: „Nekem még nem érkezett el az időm, de nektek mindig megfelelő az idő. Titeket nem gyűlölködhet a világ, de engem gyűlöl, mert bizonyítom, hogy gonoszak a tetteik. Menjetek hát föl az ünnepre, én azonban nem megyek föl erre az ünnepre, mert még nem telt be az időm.” (Jn 7,4-8)

(Folyt. köv.)

b. Antiochiai Szent Ignácig

c. Nagy Konstaninig

d. Szent Ferencig

e. A habánok

f. A Bokor és a latinamerikai kisközösségek

ORSÓS JÓZSEF

EGY CIGÁNY BESZÁMOLÓJA

Nevem: Orsós József, születtem Apátvarasdon, 1972.03.13-án. Édesapám neve: Orsós György(ÉV,HELY), édesanyám neve: Balogh Mária(ÉV,HELY). Általános iskolai tanulmányaimat 1986-ban befejeztem, utána a Komlói 501-es szakmunkásképzőben folytattam tanulmányaimat vajúr szakon. A szakmunkás bizonyítványt nem szereztem meg. A szakmunkás bizonyítvány megszerzése előtt fegyelmi vétség miatt eltanácsoltak az iskolából. A fegyelmi vétség abból állt, hogy egy kollégiumi nevelőnek – aki rendszerint

ittas volt – visszaütöttem, amikor ő többször megütött, mivel nem pizzamában néztem a televíziót.

A fegyelmi tárgyaláson nem tartottam fontosnak elmondani, hogy a nevelő szinte részeg volt, és végül engem tanácsoltak el. Ezt követően Pécsre kerültem, ahol mindenféle munkát elvállaltam, mint például éjszakai takarító, uránbányász, operátor, gyermekfelügyelő. Munka mellett élelmiszer eladói és boltvezetői végzettséget szereztem, majd a Kodolányi János gimnázium esti tagozatán leérettségiztem – 2002-ben.

Pécsen ismerkedtem meg jelenlegi párommal, Rácz Gyöngyivel, akitől kezdetben édesanyja eltiltott. Ez a tiltás kezdetben sikeres volt, azonban 2 év szünet után ismét egymásra találtunk, aminek következményeként Gyöngyit kidobták otthonról. Együtt kezdtük el új életünket. Egy fizetésből utaztunk Szegedre, ahol rövid időn belül munkát és albérletet találtunk. Nem adtuk fel azt a tervünket, hogy folytatjuk tanulmányainkat. Mindketten szerettünk volna tovább tanulni. Közel egy évet töltötünk Szegeden, majd baráti segítséggel Pestre költöztünk, ahol munka mellett felvételt nyertünk a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Bölcsészettudományi karának szociológia szakára.

Igaz, Gyöngyi a zeneművészetire készült, de végül is talán az én hatásomra szociológiát tanul, bár zenével később is szeretne foglalkozni, s mellette még festeni is szokott. Jelenleg mindketten V. évesek vagyunk, dolgozunk a szakdolgozatunkon, és neveljük a 2 éves gyermekünket Dánielt, aki az egyetemi évek alatt született, nagyon szép és ráadásul nagyon okos, ahogy azt mások is mondják. A diplomától egy szigorlat és két középfokú nyelvvizsga választ el minket.

Rácz Gyöngyi született 1983.03.06-án Mohácson. Édesanyja neve: Kalányos Gyöngyi, (ÉV HELY) édesapja nevét (ÉV HELY) nem tudom. Gyöngyi születésekor édesanyja meglehetősen fiatal, 17 vagy 18 éves lehetett. Édesanyja mostoha körülmények között nevelkedett, sok esetben bántalmazta édesapja, sokat nélkülözött. Miután otthon kiderült, hogy terhes, és ráadásul nem egy olyan cigánytól mint amilyenek ők – nem beás cigánytól –, ez csak tetézte a bajt. Ahogy Gyöngyi mesélte, nem ritkán terhesen is térdeltette édesanyját annak apja, sőt még bántotta is.

Végül Gyöngyi anyukája elmenekült otthonról, és miután a gyermek édesapja nem vállalta az apaságot, egyedül kezdett új életet. Kislánya születését követően ismerkedett meg férjével, akivel közösen nevelték fel az előző kapcsolatából született lányát, akit a nevére is vett az apa. Így lett Rácz Gyöngyi és nem Kalányos Gyöngyi a párom. A házasság éve alatt Gyöngyinek 4 féltestvére is született.

GARAY – BULÁNYI LEVÉLVÁLTÁS

Kedves Gyurka bácsi, holo- és cigány témákban a kuruc.info honlapot ajánlom. Kicsit túlzó persze, de pregnánsan írja le a "másik" oldal véleményét. Nem tudom ismered-e a KVT-n mondott előadásomat. Ott érintem a tegnap említett társadalmi kérdéseket, illetve azt, hogy a bár büszkén valljuk, hogy milyen sok a gyerekek a Bokorban: a Bokor 2. generációja megduplázta önmagát a 3. generációban, de a Bokor családokban született gyermekek 1/4-e van Bokor közösségben. Így a Bokor nemzedéki létszáma a 2. generációhoz képest a

3-ban a felére csökkent. Ez a Bokor legnagyobb pazarlása és egyben legnagyobb tartaléka is. Ott egy táblázaton elemeztem mindezt 6 közösség példáján. Ha lenne generációnként létszámbeli növekedés, már régen dinamizálta volna a 3. generáció a Bokor életét.

A Cigány témában nagyon óvatosságnak kell lenni. Én naponta 20-30 cigánnyal találkozom, úgy érzem, hogy ismerem észjárásukat, motivációjukat. Mi hajlamosak vagyunk illúziókkal nézni a cigányságban rejlő lehetőségeket. A cigány értelmiség – akivel találkozni fogsz – pedig szerezcsen mosdatást végez, kifejti, hogy érzelmileg, hitében és kultúrájában milyen gazdag a cigányság és elkeni a valóságot. Évekig jártam egy munkacsoportba Daróczi Ágihoz - cigány származású szociológus. Mindenképpen javaslom Choli Daróczi Józseffel a kapcsolat felvételét (ő fordította le a bibliát lovári nyelvre). A magyar faj emlegetése sajnos a mai közéletben nem lehetséges. Főleg nem, hogy magyarázkodni kell, mit értesz faj alatt. Ezzel kiírhatod magadat a magyar szellemi életből. Van sok jó kifejezés ugyanerre. A magyar társadalom "rendbetétele" sajnos csak nagyfokú életszínvonalromlással (a 30-as évekbe vissza) lehetséges. Teljesen át kell alakítani a tulajdoni szerkezeteket (földhöz juttatás, új földosztás) és a fejekben lévő tudást és gondolatokat. Ezt ma lehetetlen véghezvinni. A jövő forgatókönyveit az előadásomba leírtam. Az új barbarizmus és a gazdasági válság őszre bedönti sokunk megélhetését. Aki államtól kap ma pénzt (fizetés, nyugdíj, segélyek, támogatások), azt az állam a hitelekből fizeti ki, mert az adóbevételek nagyon csökkennek.

Ez a jövő elzalogosítása. De azért alapvetően azt gondolom – és erről is sokszor beszéltem – minden válság eredője: az istenkép válsága. Tehát a válságok hierarchiája: Istenkép válsága, spirituális válság morális válság, gazdasági válság, környezeti válság, társadalmi válság.

Szeretettel...

Bandikám! Sejttem én is 3. nemzedékünk hasonló arányát. Témává kellene tenni ezt a Gyökérben, hátha hajlandók volnának testvéreink vallani erről, megjelölve az okokat is. Én nem akarok cigány-illúziókat képviselni, hanem a valóságot megismerni. Kérem Choli Daróczi József e-mailjét. Én a 30-as években voltam diák meg kispap. Otthon cikóriából készült tejeskávé volt a reggeli, zsíros vagy lekváros kenyér a tízórai. Hetenként kétszer volt hús, és édesanyám 60 dekát vett a közel tíz fős családnak. A tíz deka gépen vágott Herz szalámi rozskenyéren pedig ünnepi vacsorának számított tizünknek.

Apám pedig a Községi Takarékszövetkezet vezetője volt. Amikor kispapkoromban két hetenként hazamehettem látogatásra Mátyásföldre, testvéreim azt kérdezték tőlem, hogy mit ebédeltem. Elmondtam, s utána megszólalt kórusuk: Urak a papok! Ma pedig a húst hússal eszem a rendházban a szegénységre elkötelezettek körében. A SEI jelentést sem ismerem. Írj egy tanulmányt a Koinónia számára az istenkép-válságról!

Nem írom ki magam a magyar szellemi életből. Azokat is a magyar szellemi életbe tartozóknak gondolom, akik ismerik a magyar nyelvet Kölcseytől kezdve Aranyon és Adyn át József Attiláig, s éltek ezzel a szóval.

Szeretettel....

FARAGÓ FERENC

„VÁL”-SÁG

„De hol veszély van, lesz
Megmentő is ott.”
(Hölderlin)

„A világ hamarosan csupa egymástól idegen mégis mindenestül egyforma (egyformán ellenséges) országból fog állni, ha nem találjuk meg az új kapcsolatokat, melyek hasonlóak a korai kereszténységhez vagy ahhoz, amit később európai civilizációnak neveztek.” Így gondolkodik Paul Valéry az 1800-as évek vége táján, de még a századforduló előtt. Talán akkor, amikor Nietzsche felállítja a borzalmas diagnózist Európában, hogy Isten halott. De még akkor, amikor az emberiség szellemi ereje még reménykedik: hátha jóba fordul bele az a század, hátha Európa felismeri küldetését. De jól tudjuk, nem ez történik, elég csak felütni a történelemkönyvek bármelyikét és olyan apokaliptikus események sorát követhetjük végig – ha éppen föl nem fordul a gyomrunk – amelyek egyenként, önmagukban is megállnák a helyüket a Sátán projektjében. De a Sátán terve soha nem ér véget, most a Mammon képében tetszeleg, s az alakítás kiváló: Európa és most már szinte az egész világ hajbókol, imádja pszeudo-istenét. Büszke a profit – a piac – a pénz szentháromságára. Betartja a liturgiát: fogyaszt, felhalmoz és meg nem áll, nincs már egy perce sem... És most egy pillanatra mégis megakad a tű a lemezen, mert úgymond: válság van. Mi van válságban? A pénz, az a nem létező valami, ami szörnykoloszsusként magasodik fölénk. Teszi ezt úgy, hogy közben nincs! Most ez a nincs valamivé kíván válni úgy, hogy válság van. Ördögi paradoxon. Az az érték, ami nem érték, a tőzsdék kis-ördögei kigúvadt szemmel figyelik a semmit, amint emelkedik, vagy vészjóslóan süllyedni kezd. A globális pénzvillám luftballonja kipukkant. A fináncoligarchia hazugságszisztémája összeomlott. Van olyan (holt)pont, amikor már nem lehet többet hazudni, és nem lehet többet lopni. Ezt a pontot most válságnak nevezzük. És mintha mégis lenne még egy nagy dobás a dologban, valakik(?) elkezdik a pénzükért megdolgozókat, a tisztességes adófizetőket, a szegény emberek, a szociálisan rászorulókat pénzt visszapumpálni a bankok széfjeibe. Ez már több mint spekuláció. Félelmetes észjárás!

***

Válság van, nos fogadjuk el a tényállást, de pontosítsunk. Az van válságban, aminek el kellene tűnnie a föl színéről. A bankok vannak válságban, és a bankoknak kellene eltűnniük a föld színéről. Pontosabban a bankoknak és a bankokat összetartó hálózat elvén működő, láthatatlan oligarchikus rendszernek, amely parazitára szívja ki és halmozza fel önmagának a tisztességesen megtermelt értékeket. A kevesek kezében levő pénzügyi rendszer felszámolásával, a tisztességes szegénység értékkel emelésével tehető csak gazdaggá a világ. Ám Jézus óta tudjuk, a gazdag ifjú nem akarja szétosztani vagyonát a szegények között, és azt is tudjuk, hogy az egy dénár kevés, sőt mi több igazságtalan is. Jézustól az is megtudható, hogy a gazdag ifjútól más nem veheti el a vagyonát és nem oszthatja el - úgymond igazságosan - a szegények között. Meg kell várni, míg a gazdag önként áll reá erre...

Jézus korabeli finánc oligarchák, brókerok, tőzsdézők és multik még egy személyben a kufárok voltak. A kufároknak nincs helyük a templomban, ám a

kufárlelkűség megmaradt, sőt most éli virágkorát, de porszem került a szörnyű gépezetbe és válság van. Édesanyanyelvünk még őrzi a válság szavunk jövőbeli lehetőségét: „vál”-ság, valami mássá „vál”-hatóság, még jó is „vál”-hat a dologból. A jóvá válhatóság első jelei: csökken a fogyasztás, nem költsékezünk olyan mértékben, visszaesik az autógyártás üteme, foghíjasabbak a plázák, a szupermarketek hamis termékei kevésbé kelendők, stb.

***

Hamvas Béla gondolatiságában is fellelhetjük korunk rosszul értelmezett válság kategóriáját. A Hamvas alkotta terminus technikus a krizeológia: válságtan értelmezhetnénk magyarrá. A világ dualizmusa (jó-rossz, szent-profán, isteni-sátáni, adó-vevő, szegény-gazdag, stb.) Hamvas számára a válság dialektikáját jelenti. A világ minden időpillanatban valamilyen válságban van, a válság a világ ki- és belégzése. Megjelenik valamilyen krízis, elmélyül, majd megszűnik és jön a következő. Inspiráció-respiráció. Az ember feladata jól felismerni a válságot, s tenni ellene. Sok baj származhat abból, ha nem helyesen ismerjük fel a krízist. Napjaink modern embere gazdasági válságot vél felismerni, holott a szellem, a szellemiségünk válságát éljük. A kor emberének az Istene a Mammon és nem a Mindentadó, a teremtésből termelés lett és a fogyasztás „szent” cselekvéssé vált. Az ember „fejfel lefele kezd el élni”. Hamvas ezt a fajta életet korruptnak nevezi: az embert a Mammon megvesztegethette, és az embernek tetszik ez a romlott, züllött lét. Megzavarosodás az, amiben élünk, Jakob Böhme szavát kölcsönzi Hamvas, amikor erről beszél, ez a *turba*. A bajt még az is tetézi, hogy ebben a romlottságban, megzavarodottságban, kifejezetten jól érezzük magunkat. Evvel kapcsolatban gyakran halljuk visszhangozni: ez a fejlődés, előremenetel, a technika csodája, jólét, demokrácia stb. Ezért jellemzi oly nagyon napjaink emberét az anyagiaság, a korrupció, a technokrácia, a gazdasági és gazdasági orientáció, a pénzuralom és a tudományba, mint haladásba vetett hit. Ha azt mondtuk, hogy a válság szellemi, akkor a megoldás is csak szellemi síkon lehetséges. Minden más csak a felületen mozog.

***

Tudomásul kell venni, hogy az oly nagyra értékelt nyugati civilizációnk nem haladhat akármennyire is előre az irányba. Egyszerűen azért, mert ebbe az irányba már nem vezet út. Ez a fajta civilizáció most a végéhez közeledik. De ez nem a világvége és nem is az utolsó ítélet, sőt lehet ez valaminek a kezdete is, ez csak egy bizonyos világnak a vége és egy *másiknak* a kezdete. Igen, egy másik világnak a kezdete lehet, amennyiben jól használjuk ki a válságot. Ha válságot meg akarjuk reformálni, ha a kilyukadt luftballonokat újra föl akarjuk fújni, ha a régi struktúrába akarunk visszarendeződni, akkor nem jól járunk el. És akkor is téves úton járunk, ha a válság okát valami külső, objektív tényezőben véljük fölfedezni. Mint mondjuk most a gazdaságban. A válság nem kívül van, hanem bennünk van. Mi magunk vagyunk az okozók és az elszenvedők is egy személyben. A keleti hagyomány ezt nagyon jól tudja, eredeti értelmében ez a *karma*: a tettek következménye. Valamint szakítanunk kell az úgynevezett modern fejlődéselmélettel, nevezetesen azzal, hogy a világ valamilyen pozitív irányba halad, valamilyen jó irányba fejlődik. Meg kell válni attól az elméletől, hogy okosabbak, bölcsőbbek lettünk, mint mondjuk néhány ezer évvel ezelőtt voltunk. Nincs haladás. A világ menetelése nem lineáris, hanem ciklikus: mindig ugyanoda jutunk vissza...

***

Sajnos, ahogy a diktátortól elválaszthatatlan az éljenző tömeg, nos ugyanígy a multiktól elválaszthatatlanok a fogyasztók. A fogyasztói réteg az elbutítás során keletkező „konzum idioták” sokasága. Ők áldozatok, de ezzel – elbutulásuk következtében – nincsenek tisztában. Ők azok, akik a *nemzeti színű zászló* pusztá látványától, a *magyarság* szó kiejtésének hallatától már megreműlnek és a mindennapi megrakott bevásárlókocsjukért *fejet, térdet és derekat* hajtanak a globalizmus urai előtt, és beismerik, hogy most nincs itt az ideje, úgymond magyarkodni. A sehonnaiság megtestesülései ezek a jelenségek. A multiknak, a Világbanknak, a nemzetközi globalizálódott hatalmaknak kell megfelelni s nem magyarságunknak, nemzetünknek, hazánknak. A mai társadalom már nem *anyagelvű* – mint azt a szocializmus évtizedeiben sulykolták az emberekbe - hanem *pénzelvű*. És sulykolás sem emésztett fel már annyi energiát, mert megettük, mint „kacska a nokedli”. A pénznek mindenek fölé (transzcendencia) helyezése egyben mindent le is értékel. A társadalmi rendszereként tartva az *arisztokrácia*, *demokrácia*, *plutokrácia* vonulatában talán vissza kellene tértünk az eredeti arisztokráciához, nevezetesen a legjobbak által történő kormányzáshoz. (A görög szó az *arisztosz* az *agahtosz* felsőfoka: *jó, legjobb*). A modern álhierarchiák mindig leplezetlenül egy anyagi rendszer talajára épülnek. Az arisztokratikus hierarchia azt jelentené, hogy a legjobbak vannak fölül, most a leggazdagabbak. Valamint tudomásul kell venni még azt is, hogy a *bolsevizmus*, a *fasizmus*, és a *globalizmus* ugyanazon dolognak más és más oldalai csupán. A globalizmus a más okból már egyszer eltemetett internacionalizmus reinkarnációja, a kollektívizált szolgai emberiség újratestesülése. Még ötven év sem kell hozzá és analóg módon a globalizmus áldozatairól fogunk beszélni, már ha lesznek egyáltalán túlélők, akik megemlékezéseket, emléknapokat tarthatnak. A neoliberalizmusnak semmi köze a történelmi liberalizmushoz és végképp semmi köze a szabadsághoz. Ez az újabb „ordas eszme” - mely már alattomban rágja sokak lelkét – nem tiszteli a népet, a nemzetet, hanem egybe kívánja mosni azokat a gyönyörű egyéni sajátosságokat, amelyek nélkül életünk szellemi tere csak egy kohéziótlan massa. A banki struktúrák által vezérelt piaccgazdaság az isten, az ember és a természet elpusztításának egyik szerve.

***

Válság van, de most megválhatunk korcs szellemiségünkötől, elfuserált hovatarozásunktól, idegen hatalmak feltétel nélküli kiszolgáltatásától, önön elbutulásunktól! Válság van, és most örüljünk a válságnak, mert soha nem látott lehetősége van most a valamivé, valakivé válásunknak, a megváltozásunknak, a szemléletváltásunknak, a gondolataink megváltoztatásának. Metanoeite!!!

INCZÉDY PÉTER

A GÉNMODOSÍTOTT KUKORICA ÉS AZ ÓVSZER ESETE, MEG A „PUSZTÍTÁS VETŐ- MAGJAI”

A napilap olvasók bizonyára értesültek Jürgen Zentek bécsi professzor egér etetési kísérleteinek első közlésébéli eredményeiről, miszerint a géntechnológiai eseményen átesett kukoricával etetett egerek kevesebb utódra voltak képesek, mint a konvencionális kukoricával táplált társaik.

Akinek mégis elkerülte volna a figyelmét e sajtóhír két napilapban megjelent cikk internetes címzettségét ide másolom forrásmegjelölés gyanánt.

http://nol.hu/tudtech/egyel_gm_kukoricat_es_nem_kell_o_vszer_valamint

[/www.mno.hu/portal/598159?searchtext=egerek_ovszer](http://www.mno.hu/portal/598159?searchtext=egerek_ovszer)
GM kukorica

Mindkét cikk versenyre kelhet a bulvársajtókban megszokott szenzációéhes cím- és hírszerkesztőkkel. Ezen felbátorodva magam is ilyen patronnal csőre töltve toldottam meg e beszámolóknak szánt tudósításom a címét William Engdahl 2005 októberében megjelent könyvének kölcsönvett címével. Bővebben erről is lehet olvasni a http://www.zeitfragen.ch/ARCHIV/ZF_135a/T01.HTM címzettségű weblapon.

Mindezt nem lenne fontos újra felhánytorgatni és riogatva vele a GM puliszkát jókedvűen falatozókat, ha nem emlékeztetne olyannyira egy korábbi másik etetési kísérlet eredményeire. Ráadásul még az említett könyv összeesküvés elmélet gyanúsának vélhető teóriáival is kellemetlenül összeecsengenek ezek az eredmények.

Merthogy miről is van szó?

Aki emlékszik Pusztai Árpád skót akadémikus idestova már több mint tíz évvel ezelőtt végzett patkány etetési kísérleteinek összefoglalójára, annak hasonló kérdőjeleket rajzoló eredmények juthatnak az eszébe. Igaz, akkor nem kukorica, hanem géntechnológiával fonálféreg ellenállóvá tett burgonya etetési kísérletek eredményei tettek fel figyelmeztető kérdéseket. A megválaszolásukhoz szükséges kísérleteinek folytatását végül a politika söpörte le a vita asztaláról. Eltelt egy évtized a vitatott kísérletet azóta senki sem ismételte meg - igaz valamennyire oka fogyottá is vált, mert a krumplit is kivonták a forgalomból a kereslet hiánya miatt - és most itt van ez a hasonló kérdőjeleket rajzoló kukorica etetési kísérlet a bécsi Állatorvosi Egyetem Táplálkozástani Intézetének kutató csoportjától.

Meg is kérdeztem a világhírű táplálkozástani tudós véleményét erről is kísérletről. Íme a kissé keserű hangvételű válasza:

„A bécsi kísérletek eredményei magukért beszélnek. Nyilván erre is azt fogják mondani a biotechnológia elkötelezett hívei, hogy mivel a tanulmány nem lett leköszölve referált folyóiratban, így azt nyugodtan ki lehet dobni a szemétkébe. 1999-ben ugyanezt mondták a mi munkánkról is, és amikor a Lancet (a világ tudományos minősítésben legelismertebb orvosi szaklapja szerk.) leköszölte semmilyen változás nem történt. Legfeljebb ennyit mondtak: a Lancet politikai okok miatt fogadta el a cikket. Igaz, hogy a hat referée-ből (azaz e szakterület hat elismert minősítő, értékelő tudósa szerk.) öt elfogadta, de hát az ilyen apróságokkal nem érdemes foglalkozni.

Baráti üdvözléssel Aberdeen-ből Pusztai Árpád”

Vessünk egy pillantást arra a pontokba szedett állásfoglalásra is, amelyet a hazai géntechnológiai tevékenység szabályozását szigorító törvény módosítása ellen fogalmaztak meg termelőket és kutatókat képviselő szervezetek. A korrekt tájékoztatás érdekében szükséges megjegyezni, hogy a tervezetben szereplő hét meghatározó véleményformáló szervezet közül végül csak négy adta a nevét.

A hét pont közül kettőt szó szerint idézzünk ide:

„2. A kormányzati törekvések megalapozatlanságát világosan bizonyítja az uniós élelmiszer-biztonsági hatóság állásfoglalása (The EFSA Journal 2008 756: 1-18) amely visszautasított minden tiltást indokoló érvet. Ez világosan mutatja a nemzeti alapon végzett vizsgálatok visszáságát,

ugyanakkor a törvénymódosítás ezen a területen kíván újabb teret adni a kétes értékű minősítésnek.” No meg azt is világosan mutatja, hogy amellet, hogy a nemzeti tökeerő kevés az ilyen igen költséges vizsgálatok elvégzésére, a Hatóság nem is kíváncsi a független kutatók részvizsgálatainak eredményeire, hanem inkább a globális cégek jelentéseit veszi figyelembe, amelyek csak bizalmi alapon lehetnek függetlenek, hiszen nyilvánvalóan elsősorban profit érdekeik vezérik.

„6. A törvénymódosítás következménye lehet, hogy háttérbe szorul az objektív kutatások támogatása és előnyt élveznek azok a jelenlegi konfliktushelyzet fenntartásában érdekelt „megélhetési környezetvédők” akik garantált állami finanszírozással folytathatják a társadalmi boszorkányüldözést a növényi géntechnológia ellen.”

Ehhez csak annyit fűznék hozzá, hogy az említett objektív kutatásokat a jelenlegi gyakorlat szerint többnyire a géntechnológiai eredmények értékesítésében érdekelt globális, multinacionális cégek képesek támogatni profit-vezérelte szándékaik szerint.

Befejezésül hallgassuk meg a Környezetvédelmi és Vízügyi Minisztérium osztályvezetőjének tájékoztatóját a közelmúltban lezajlott EFSA – Európai Élelmiszer-biztonsági Hatóság – MON-810 jelű molyölő kukoricára vonatkozó kísérleti értékeléseinek véleményezéséről. Elmondta, hogy a hatóság valamennyi moratóriumban érdekelt ország így hazánk kutatási jelentését is meghallgatta, a moratórium igazolására vonatkozó eredményeit elismerte, a kérdésekre kapott válaszokkal elégedett volt, majd később írásban már új ismeretek hiányára vonatkozó indoklással a moratórium fenntartását elutasította. Ha pedig a GM növények termesztésének tilalmát - a moratóriumot – feloldani kényszerül az ország, akkor talán mégis pontosítani kellene azt a természetvédelmi törvényt, amely egyaránt biztosíthatja a gazdák és fogyasztók szabad választási jogát. De nem csupán a címkén...

Befejezés után még egy zárszót is szeretnék hozzáfűzni a fentiekhez. Mégpedig válaszolnék egy fel nem tett kérdésre. Azért gondoltam szükségesnek újra felhívni a figyelmet a tudomány s kutatás szabadságába bűjtött géntechnológiai kérdést, mert úgy tűnik csupán a „zöldek”, a természetvédők próbálják a független tudósok vizsgálataira alapozni erre az akár sorsdöntő kérdésekre adható válaszok megfogalmazását. Amikor az egyház belefeleledkezik az óvszerhasználat és az abortusz elleni vallásos intelmeinek hirdetésébe, akkor a géntechnológia csendben felülírhatja az élet törvényeit s egyetemes emberi parancsait.

GÉCZY GÁBOR BÁRKA PROGRAM

Ha közelít a tél, egyre sötétebb és hidegebb lesz, az élet burkot - bárkát épít magának, hogy túlélje a számára kedvezőtlen időszakot. Odúba vonulnak az állatok, fészkekbe bújnak a magok, hogy átmentsék az életet a kikeletig. A Biblia szerint az emberiség telét is egy bárka segítségével vészeltte át Noé, mikor az Isten letörölte a Földről a tévútra tévedt emberiséget.

Kísértetiesen hasonlít a mostani helyzet az akkorihoz: ennyi gyilkos támadás még soha nem érte bolygónkat, ennyi beteg, sérült, boldogtalan embert még soha nem hordott hátán a Föld. Számos természeti- és társadalmi folyamat arra utal, hogy tévedéseinkért nem-

sokára fizetnünk kell. A kérdés csak az: mit tud átmenteni az emberiség a túlsó partra?

A jelen kor embere egyre kiszolgáltatottabb, egyre függőbb a civilizáció által létrehozott ellátó rendszerektől. Minél bonyolultabb egy rendszer, annál inkább hajlamos az instabilitásra, a kaotikus viselkedésre, az összeomlásra. Házainkat régen a faluszéli erdőből hozott tűzelővel fűtöttük, ma több ezer kilométerről kapjuk a földgázt, a villanyt... Régen a konyhakertben megtermett minden, ma a világ szemetét esszük a külföldi áruházláncokból... A folyamatosan bonyolódó, idegen érdekeket kiszolgáló pókháló lassan már emberi létünket is veszélyezteti. Régen az emberek teremtettek, és élvezték teremtésük gyümölcsét: a termést, ma mindenki csavar egy - az egész emberiséget elpusztító - gépezetben. A pók kiszolgálására csapdába esett, körbenyalazott áldozatok kellene: a gépezet a hitelek és számlák csapdájában vergődő emberek életerejét szívja.

Hogyan tovább?

A pókhálóból önerőből nehéz kiszabadulni, mert a pók már belénk fröcskölte mérgét, eltunyultunk, elpuhultunk elődeinkhez képest mind testben, mind lélekben. Magunktól képtelenek lennénk változtatni szokásainkon, mindenki rabja az angol vécének és a falból folyó meleg víznek. Ezért segít minket a Teremtő a pókháló elpusztításával. Az egyre szélsőségesebbé váló időjárás, az egyre több konfliktussal járó emberi kapcsolatok hatását nem tudja követni a pókháló. Az egyre nagyobb árvizek elmosják a gátakat, az egyre nagyobb források felisszák a vízkészleteket, az egyre több helyen fellángoló háborúk megeszik a globalizációt. Valamit bízunk a Jóistenre is! De fel vagyunk készülve az Özönvízre? Melyikünk tudna ma villany, gáz, gyógyszerek nélkül élni? Hányan tudnánk egy kályhát megépíteni, szappant főzni, vagy egy tehenet megfejteni? Hányan ismerik a gyógynövényeket, az ehető vadnövényeket? Hány embernek van ma valós, a természetben használható tudása? Ki tud ma bárkát építeni?

Az önálló közösségekről

Ha egy élő szervezetet szélsőséges támadás ér, megszűnik a központi vezérlés és az egyes szervek „önálló életre kelnek”. Önállótá, önvezérelté válnak, amíg vissza nem áll az egészség. Az emberiség is csak akkor tudja túlélni a támadást, ha élő szervezet mintájára kisebb önálló, önvezérelt közösségekbe szerveződik. Hogy térhetünk át a vészműködésre? Minden önállóság alapja a föld. El lehet merengeni marsbeli ürtelepeken, földalatti túlélő városokon és öko/bio/enviro falvakon, de ezek elméletek, soha senki sem próbálta ki tartósan őket. Egyetlen olyan rendszert ismerünk, amely évezredek alatt sem élte fel környezetét, bizonyíthatóan gazdagította az élő tájat, és emberi életet biztosított tagjai számára: ez a hagyományos, önálló paraszti kultúra. Az önálló paraszti kultúrákat mindenütt ugyanaz a betegség sorvasztotta el, megjelent a rákos daganat a tájban: a nagyvárosi lét. A daganat minden életerőt elszívott a tájból (embert, táplálékot, nyersanyagot) és méreganyagaival (árutermelő gazdálkodás) a maradék egészséges tájat is tönkretette. A nagyvárosok kiszolgálására jött létre a pókháló.

Mi a megoldás?

A betegség létrejöttét megismerve a gyógyítás viszonylag egyszerű:

- el kell sorvasztani a daganatokat (ki kell költözni a nagyvárosokból)
- nem kell több mérget beengedni (ki kell lépni az áru-termelésből)

Mindkét feltétel teljesül, a hagyományos módon, földből élő, önálló és önvezérelt vidéki falvaknál. Nyilván

mindenkiben felmerül, hogy akkor miért menekülnek faluról az emberek? A falusi emberek többsége ma nem a földből él, hanem éhbérért városba ingázik, faluját csak alvóhelyként használja. Az egyre kevesebb földből élő vidéki ember az árutermelés rabja: búzáját 30 forintért veszik meg, majd visszavásárolja a 300 forintos kenyeret (kb. fél kiló búzát tartalmaz). A traktoráért 1.000.000 (azaz egymillió) kiló búzát (100 vagonnyi) ad. A kegyelemdőfést a pók szolgálatában álló, a népétől elszakadt hatalom adja meg, aki elveszi a falutól a postát, iskolát, közigazgatást, persze a „fejlődés” nevében. De „az élet él és élni akar”, ezért egyre több falu próbál önellátóvá válni. (Legutóbb a szabolcsi Rozsály keltett nagy feltűnést, ahol az emberek a városból visszacsurgatott „segélyek” helyett földjeik erejét használva, önellátással törtek ki a hálóból.) Csak rá kell erősíteni a magától beinduló önvédelmi folyamatokra: ez a bárka program.

Hogy építsünk bárkát?

A bárka program célja, hogy minél több lehetőséget adjunk egy családnak vagy nagyobb közösségnek az önellátásra. Ha valaki csak annyit megtesz, hogy kályhát épít és kutat ásat, már sokat tett a kiszolgáltatottsága ellen. Ha egy közösségben valaki megtanul hagyományos módon gyógyítani (gyógynövények, csontkovácsolás, kenés), már csak súlyosabb esetekben kell külső segítség. Ha egy közösség képes arra, hogy egymást segítse, a bankoktól a „szociális hálóig” minden bilincs lehull róla. És határ a csillagos ég! A hagyományos paraszti kultúrában minden ember elsősorban paraszt volt: értett a növényekhez, állatokhoz, házépítéshez, de ezen felül mindenki valami többletet adott a közösségnek: bíraskodott, kovácsolt, gyógyított, vagy a lelkeket terelgette. Mindenki a helyén volt, mindenki a dolgát végezte, mindenki része volt az egésznek, ezért egészséges volt. Nem kell újra feltaláljuk a melegvizet, a hagyományok felelevenítése mindenben segítséget nyújt. A népi gyógyítástól az évköri ünnepekig, a piacok szervezésétől a közbirtokosság (erdőbirtokosság, legezőtársulat stb.) működtetéséig minden tudás megtalálható néprajzi gyűjteményekben, vagy a köztünk élő öregek emlékezetében. Eljött az idő, hogy a girhes gebénk paraszt kapjon: a világ táltos lovakra vár!

Mik az akadályok?

A legfőbb akadály a pók mérge: saját lustaságunk és a belénk csepegtetett kishitűség (kicsik vagyunk, nem engedik, turáni átok stb.) de a természet – szerencsére – hamarosan nyakon csap bennünket. A második akadály a belénk nevelt mítoszok, a technikai fejlődésbe vetett hit, a munkahely szükségessége, a nyugdíj, a „tanulj hogy érvényesülhess” hibás mintái. Az akadályok harmadik csoportja külső: az ISO, a HACCP, az APEH, az EU állítólagos előírásai, melyek ma lehetetlenné teszik egy falu normális működését, de még az egészséges táplálkozást is. Ők a pókháló alkotóelemei, legegyszerűbb megoldás nem beléjük gabalyodni. Ha az ember céget, egyesületet hoz létre, pályázik, láthatóvá válik: máris a pók győzött. Egy pókhálón kétféle stratégiával lehet átjutni: vagy elég nagy az alany, és átszakítja (ez a multik módszere), vagy elég kicsi ahhoz, hogy átcsúszson a hálón. Ezt a hálót nem önellátó gazdaságokra tervezték, ha nincs elszívható pénz a rendszerben, nem tudnak mit kezdeni a közösségekkel. Ezért akadályozza mindenhol a hatalom a helyi pénzek bevezetését.

Mik a legfontosabb feladatok?

A legfontosabb a bárkát építők összegyűjtése, és közösséggé kovácsolása. Erre a természet az esőcseppeket mutatja mintául. Az esőcseppek a tengerből emelkednek fel, és útjuk végén oda térnek vissza. A földre hulló esőcseppeknek önmagában nincs esélye arra, hogy a sok ezer kilométeres utat megtegye, ezért összefog a többiekkel. Az esőcseppek erekké, patakokká duzzadnak, a patakok folyóvá terebélyesednek, így együtt végül elérik a tengert. Ehhez olyan közösségi helyekre (mag-házakra) van szükség, amely a közösségi ünnepektől a kályhaépítő tanfolyamig, a helyi piacoktól a gazdakörökig mindenkinek otthont nyújt, mindenki magáénak érez. Ezeknek a házaknak a közösség erejéből, a közösség adományaiból és munkájából kell felépülniük, mert a közösséget a közös cél és a közös ritmus (a rítusok) szervezi egyé. A pályázatokkal, „támogatásokkal” ez az erő vész el.

Egy délvidéki ismerősöm mesélte, hogy a Balkán-háborúnak még híre-hamva se volt, az öreg paraszt nénikék már elkezdtek felvásárolni a tartós élelmiszereket, ruhákat, használati cikkeket: ösztöneik megsúgták a közeledő vihart. Hallgassunk a belső hangokra: ne várjuk meg a háborút!

INCZÉDY PÉTER

HOZZÁSZÓLÁS

Lehetne ez akár egy hozzászólás is ahhoz, ami a lesújtó népesedési adataink vészkiáltásaként a Magyar Faj Világnapja címen látott napvilágot a Koinónia lapjain. Magam részéről most is azt gondolom, hogy ez a gondolat valamiféle közízlésnek megfelelően becsomagolva akárhány felkiáltójellel a végén és a mindenki elégedettségének és tetszésének megfelelni akarással a falra hányt borsó hamvába holtóságának sorsára jutott volna – hogy valamilyen szóképzavarral fejezzem be ezt a mondatot. Ezért és nem az igazolás szándékával, de mindenképpen a témához csatlakozónak vélem ide idézni Fekete Gyula írótól a Magyar Nemzetstratégia című könyv egyik szerzőjétől az említett könyv bemutatóján elmondott beszédének szerkesztett változatát. Szerkesztés alatt ebben az esetben önkényes szemelvényezést értek, a kimondott szavak pontos szöveghű idézetével, de az előadásban óhatatlanul ismétlődő, visszatérő szövegrészek elhagyásával. Csupán a rövidítés céljából. A dolgozat „Kétszáz év vakvágányon a demográfia tudománya” címmel megtalálható a Magyar Nemzetstratégia 2008 Püski kiadásában megjelent könyvben.

Olvaszuk hát Ildikó hangfelvételtől leírt szöveget!

„Fél évszázada foglalkozom népesedési gondjainkkal. Évtizedek óta a népesedéspolitikai gyakorlatában világméretűben jelentkező képtelen ellentmondások okait boncolgatom, ellenőrizem a nyomozás részeredményeit és mindezek következtében jutottam arra a következtetésre, hogy első számú sorskérdésünkben világméretű elmezavar teszi lehetetlenné a lelkiismeretes tájékozódást. Korunk nagy találmánya, a hazugságokba, ígéretésekbe, szabadságjogokba, élvezkedésekbe csomagolt halál kultúrája a züllés, a pusztulás már nemcsak hazai viszonyok között, de hasonlóképp az elvénülő Európában, sőt az Egyesült Államokban, Japánban is fékezhetetlennek bizonyult.

„Mint lepke a fényt elkábulva issza úgy lőn nekünk a romlás élvezet” - írta másfél száz évvel ezelőtt, még sokkal kevesebb okkal Arany János. Természetesen lehetne csökkenteni, akár elhárítani is a megsemmisüléssel fenyegető veszedelmet, ha képes volna a felismerésére és a megfelelő elszántsággal, hosszú évtizeden át sorozatosan a

nemzet édesanyját megtagadó öngyilkos jelölt magyar társadalom. Mint egy fél évszázaddal ezelőtt vált mérhetővé a pusztulás világviszonylatban - először Magyarországon. Csak átmeneti, mondogatták politikusok, demográfusok, közírók, mégis aki úgy ítélte meg, hogy baj lehet belőle, s elszánta magát a figyelmeztetésre, a korabeli osztályharcban a kiirtásra ítélt ellenség státuszát kapta meg a közéletben, felpántlikázva nacionalista, voluntarista, nép- és fajtamegváltó fasiszta, haladás ellenes, kokárdás, fajmagyar – ezt mind idéztem – és hasonló, a szerzők kiirtását célzó minősítésekkel. Begyűjtöttem néhány tucatot engem illetően, de felolvasásukkal nem töltöm az időt. Hogy volt-e ebben a népesedéspolitikában szándék a népirtásra, igazolhatatlan. A jelen érdek szolgálatának végképp elkötelezett, a feltétlen népszerűségnek kiszolgáltatott politika, sajtó, törvényhozás felelősségét emlegetni is komolytalan volna. A távlatokat, a jövőt, csak kellő önmegettartoztatással s olykor próbatevő áldozatokkal lehet szolgálni, ám áldozatok megkövetelése, elősdi hajlamok korlátozása, harsozó fogyasztói igényeknek fegyvermezeje nem terem népszerűséget sem a pártoknak, sem a sajtónak. A magyarok öngyilkos tehetetlensége, erre példa lehet, fél évszázad óta elégtelen a születés szám. Hétszázennyit apadt közben a népesség. Az anyaméhből 8 millió nyilvántartott és nyilvántartásban nem szereplő magzatot gyilkoltak ki. Ostromolják a világrekordot a lakosság elévülésében, és ezzel az iszonyatos önpusztítással érdemben, igazolható eredménnyel fél évszázad óta nem foglalkozott sem a politika, sem a tudomány, sem a többi a közvélemény. Ma sem foglalkozik vele. Azt tervezetik inkább, hogy fogyatkozó saját utódok helyett import utódokra építik az ország jövőjét, és már elkészült a terv 1 millió ázsiai betelepítéséhez. Megfontolt nemzetgyilkolás terve ez olyanok részéről, akiket Kádár és Aczél rendszere nevelt nemzetgyilkolásra, s ők maguk vallják, hogy a testüket – idézem – már a nemzet szó hallatára is piros-fehér-zöld kiütések lepik el. Lásd Hírszező 2007. március 22. Fél évszázadon keresztül, megszámlálhatatlan sokszor ellenőriztem a vitákban következtetéseimet, a tanulságok és vizsgálatok eredményeit. Végtére előrejelzéseimet igazolta az idő! Bár a kiirtásunk továbbra is napirenden maradt, de ezt már előbb-utóbb a természet végzi el. 87 éves vagyok, tartozom még a lelkiismeretnek, hogy a félévszázados viaskodások csomagolatlanul őszinte zárszavával ne maradjak örökre adós.

Be kell vallanom, hogy az elmúlt évtizedek, akár egy-két évszázad demográfiai problémáival foglalkozó írásokkal szembesülve igen sok és feloldhatatlan ellentmondás fogalmazódott meg írásaiban, a múlt század 60-as éveitől mindmáig. Aki az érveimben nem merült mélyre, de ingerelte az eltérés a megszokottól, elutasító ítéletéhez semmi de semmi rosszindulatra nem volt szüksége. Ezen a terepen már a vita alapképlete is abszurd. Végtére az embervilág első számú sorskérdésének nevezhetjük az élet megőrzését, a létezését, a megmaradást. Harmadfél száz év óta hihetetlenül sokat fejlődtek a tudományok, időközben a demográfia is tudománnyá érett, teljes képtelenség lehet az a feltételezés, hogy az embervilág első számú sorskérdésének a kezelésében olyan súlyos hibák történtek, amelyek százmilliók életét, megmaradását, identitásának megőrzését veszélyezteti. Voltaképpen erről van szó. Kevés híján fél évszázad óta igyekszem felhívni a figyelmet erre a veszedelemre, a szólás szabadságának és lehe-

tőségének mindmáig manipulált lehetőségei között. Természetesnek mondhatom, hogy a legteljesebb visszautasítást fogadta, hogy legyalázták, hogy kabaré figura lettem, 15–20 évig szégyenpadon, és mert világméretben igazolódtak a figyelmeztetések, nem az érveink kaptak elismerést, hanem a katasztrófa előszelét felzúgató idő. Miközben az eltelt félévszázad során évről-évre, de mondhatnám napról-napra tovább mélyült a népesedés válsága, s tovább közeledtünk a ma már elkerülhetetlennek tetsző katasztrófához, immár nem csak Magyarország, egyben nagy hazánkká fogadott Európa elvénülésével is. A népesedés kérdésköre máris világtörténelmet alakító tényező és az elkövetkezendő években még inkább azzá válik, s elvezethet a világ újrafelosztásához. Lelkiismereti kérdés, hogy mentsek ki a megsemmisülésből legalább annyit – tapasztalataim, következtetésem, diagnózisaim jórészt rendezetlen tömegéből –, amennyi egy vázlatos cikk sorozatba befér. Nem utasítom vissza, nem is vitatom az abszurdítások várható vádját, de az alábbiakra igyekszem felhívni utódaink figyelmét a következőkre: A jövedelemelosztást mintegy kétszáz év óta az elhatalmasodó aránytalanságok, igazságtalanságok jellemzik, mindennél inkább a bérből-fizetésből élők szektorában. Olyan gyilkos élőködési forma terjed, jórészt a jövedelemelosztást uraló világméretű elmezavar nyomán az európai civilizáció hatókörében, amelyhez képest a Marxi kizsákmányolás társadalmi irigylésre méltó Kánaán. Hasonlóan az élőködésre épül az elmélyülő társadalmak multi-kultúrának felglóriázott találmánya, amely a költséges, fáradtságos saját utódok helyett ingyenes készáru-import dolgokra építi át az európai társadalmak jövőjét. Már is az átépítés első eredményei nyomán, mivel 80 millió a betelepült Európába, évről-évre nagyobb arányban kibiztosított etnikai aknamezővé válnak az elvénülő társadalmak. Az elvénülő, tehát életellenes társadalmakban ma a demokrácia, az ítéletvégrehajtó, minthogy elkerülhetetlenül gerontokráciává, rémuralommá alakul, s levevényeli a társadalom felszívódását az importutódlásba, pusztulását, kilépését a történelemből. Az elvénülést, a pusztulást meg lehetne állítani, de az álságos parlamenti demokrácia erre teljesen alkalmatlan és képtelen, még abban a valószínűtlen esetben is, ha erre elszánná rá magát. Világméretű sikkasztással nézünk szembe. Induljunk ki abból hogy az élet és a javak újratermelése létfeltétele a társadalomnak. A jövő beruházásai, mindeneke előtt az utódok világra hozása, táplálása, gondozása, nevelése, oktatása, szükségleteinek ellátása lehetőleg a kor színvonalán, feltétele az élet újratermelésének. Aki az élet vagy a javak újratermeléséből akarattalagosan kivonja magát, és az így okozott hiányt semmilyen más módon nem igyekszik pótolni, az ezt csakis az újratermelőkön élőködve teheti. Adam Smith a közgazdaságtudomány atyja, az 1700-as évek végén bérelméletében kifejti, hogy a munkabérnek fedeznie kell nemcsak a munkaerő újratermelésének napi, de távlati költségeit is a kor színvonalán. Tehát nemcsak a munkás szükségleteinek a fedezésére szolgál, hanem a család, az asszony és az általa szült és nevelt jövedő asszonyok és munkaerők eltartására is. Az évezredek során kialakult hagyományokat követve tehát a tudományos bérelmélet a természetben való bérezést, a szolgál, a cselédek konvencióját is család eltartására méretezték a történelemben. Ez csak egy tudományosan indokolt tétel, de vegyük számba, hogy a munkás kézbe kapja a munkabérét és megeshet, hogy kedve szerint adja, vagy nem adja tovább. Számára minden körülmény azt igazolja, hogy ezért a pénzért ő dolgozott meg, csakis őt illeti. Az egyik azzal

gyakorolja szabad akaratát, hogy átadja asszonyának az utolsó fillérig, a másik netán azzal, hogy elkártyázza, elissza, hadd sivalkodjék az asszony a gyerekekkel. Kétség kívül nem a tudomány regulája szerint alakult ki a bérből-fizetésből élő családokban a munkabér megosztása, de abban a korban még nem is túlságosan nagy és sok eltéréssel attól. A családalapítástól sem riasztott el túl sok férfit az a tudat, hogy háromszoros életszínvonalon élhetne, ha elsikkasztja ami munkabéréből a család eltartottjait illetné. Azidőtájt a férfiaknak a családalapítás adta meg a tisztas emberi rangot. De telt az idő és a munkabér egyre inkább magánkeresetté minősült, egyre inkább tekintette úgy a borítékolt bérét, aki kapta, hogy az kizárólag őt illeti. Csakis személyes jövedelme terhére alapíthat családot, s ha alapít azt teljességgel a saját keresetéből kell eltartania. Ezt megköveteli a családfenntartótól a becsület, megkövetelik az érvényes normák. Telik azért abból valami zsebpénzre, havonta egy-két fröccsre. Ez a hamis szemlélet gerjesztette a női kiszolgáltatottság közérzetét, a keresetüket rájuk áldozó családfenntartókkal szemben, a főleg függetlenségre, tehát saját jövedelemre vágytak. Az emancipáció voltaképp két keresetre, két keresőre építette át a családfenntartást, de a két kereset idővel a régi egy kereset vásárlóértéke alá zsugorodott, miközben kiszorult a családból nem is csak a háziasszony, hanem az érzelmekben, áldozatokban leghitelesebb családfő, az anya. Ezt diktálták már akkor az új érdekviszonyok is, sokkal-sokkal könnyebben, nagyobb kényelemben, jobb létben élhetnek a házasságok, ha az anyát kispórolják a családból. Két fizetésből ketten mégiscsak másképpen élhetnek, mint egy fizetésből öten-hatan. Az akkori gyerekszámokat számolva. A női kiszolgáltatottság közérzete toborozta és indította pusztító útjára a nemi osztályharcot meghirdető feminizmust. Korántsem csak a magzatgyilkolás százmillió nagyságrendjét kiharcoló tevékenységével jellemezhető a feminizmus világtörténelmi méretű életellenes kártételei, minden lehetséges módon ártottak az anyaságnak, a házasságnak, a nőnevelésnek, a két nem intim kapcsolatainak. Simon de Beavoire egész életművével a két nem osztályharcát szervezi espedig olyan hangszerelessel, mintha fogalma se volna arról, hogy az életet a két nem együtt termi a legteljesebb azonosulásban. Harmadfélszáz év óta nem épül be a közgondolkodásba a munkabér családot, a jövő beruházását illető része. Olykor bíróságokon lehet találkozni vele tartásdíj perekben. Családról, házasságról, népesedésről folytatott országos vitákra érkezett levelek ezreit néztem át, de egyetlen olyan utalással sem találkoztam, hogy a munkabér jelentős része a jövőnek szánt beruházás eszköze. A hetvenes években vitákra érkezett hozzászólásokban jórészt a pártirányított sajtómonopólium tükrö volt a közvélemény. Egyik országos vitámra, melyet a milliós példányszámú Nők Lapjában Élünk magunknak címmel indítottam, mintegy kétezer hozzászólás érkezett. Akkor már 13 éve elégtelen volt a születésszám-munk, de ennek a folytatóit sokan nacionalistának bélyegezték az emberi szabadságjogok súlyos megsértésével vádolták. Antanyának nevezte magát 120 hozzászóló, indulattal, gyűlölettel írt a gyerekekről, az anyaságról, házasságról. Számos hozzászóló szerint a mi zsebünkben veszik azt ki, értsd a gyerektelenek zsebéből, amit családpótlékként vagy gyermekgondozási segélyre a kismamáknak kifizetnek. Külön kell említenem, hogy a gyerektelenek státuszát szükséges volna

meghatározni, mert most nem az akaratlagos gyerektelenekre gondolok, hanem azokra akiknek akkor sem lehet gyerekük, ha szeretnék hogy legyen. Ezeknek nem kínál az állam olyan státuszokat, olyan munkákat, ahol teljesíthetnék a besegítést a jövőnek, pedig sok olyan nagynéni van, meg sok olyan gyerektelen, különösen asszony, aki rengeteget segít a gyerekes családokon. Tehát kapcsoljuk ki, hogy a gyerektelen az általában egyenlősíthető, mert itt más kérdés az akaratlagos gyermektelenség teljesen. Jellemző, hogy még a többgyermekes szülők is azt a hazugságot visszhangozzák, amit a pártsajtó a fejükbe vert, segélynek, pótléknak, juttatásnak, támogatásnak becézve annak a töredékét, ami jogosan megilletné őket az elsikkasztott költségterítés pótlására. A már közveszélyessé vált népesedési gondok tagadóit egy neves író, szociológus, szociográfus, diplomás, levelének néhány részletével jellemezhetem. Idézet: "Civilizált társadalomban, ahol az ember már nincs vak ösztöneinek és a természet törvényeinek alárendelve az egész szempontjából a gyerek lehet önző érdek, felelőtlenség vagy többségében, merjük kimondani, hobbi. Tehát magány ellenszere, mint tesztem azt a bélyeggyűjtés, vagy kutyatartás stb. Ha pedig hobbi és nyugodtan elfogadhatjuk, hogy az, ezt mindenkinek önerejéből kell finanszíroznia. A gyerek tehát öncélú kedvtelés, amelyben manapság a közösség szempontja semmiféle szerepet nem játszik. A nemzet pedig nem fog kihalni, nem kell aggódnunk, mindig lesznek olyanok, akiknek a gyerek a hobbijuk, mint ahogy kutyabarátok is mindig vannak, ha nem is kapnak kutyapótlékot és kutyatartást." Világosan példázza azt is ez az idézet, a világ uralkodó szemléletét idézte, milyen világméretű elmezavar támadt két évszázad alatt a munkabér elidegenedéséből, miközben elsikkadt belőle a család létalapja, vajon miféle érdekek szolgálatában történt ez a sikkasztás."

(Folytatása következik.)

INTERNET

Mint minden állat viselkedésében, Istennek itt is jó oka volt arra, hogy ezzel az ösztönnel ajándékozza meg a vadludakat. Amikor egy-egy madár suhint egyet a szárnyával, felhajtó erő képez az őt követő madár számára. Egy V alakban, az egész csapat legkevesebb 71%-kal hosszabb utat tud megtenni, mintha az egyes madarak egyedül repülnének. Amikor egy lúd kiesik a V alakból, hirtelen úgy érzi, mintha mázsás súly húzná lefelé és gyorsan visszatér csapathoz. Csak úgy, mint a ludak, azok az emberek, akik azonos irányba tartanak, és közösséget alkotnak, gyorsabban jutnak el a céljukhoz, mint azok, akik, teljesen egyedül próbálják meg azt. Amikor egy lúd elfárad, hátra repül, és egy másik foglalja el a helyét a V csúcán. Ha az embereknek lenne annyi józan eszük, mint a ludaknak, rájönnének, hogy a sikerük egyértelműen a közös munkájukon múlik, felváltva vállalva a munka nehezét, és osztozva a vezetés terhein. A hátul repülő ludak hangos gágogással bátorítják az elsőket a sebesség növelésére. Fontos, hogy a MI hátulról jövő „gágogásunk” bátorító legyen az előttünk haladóknak. Különben csak „gágogás” marad. Amikor egy lúd megbetegszik, kettő másik lúd is lemarad vele a V alakzatból, és követi, hogy védelmet nyújthassanak számára. Addig maradnak vele, amíg erőre kap és újra tud repülni, vagy amíg meghal. Akkor útra kelnek, hogy beérjék a saját alakzatukat, vagy csatlakozzanak egy másikhoz. Bárcsak mi is ilyen önfeláldozók lennénk, hogy érdemesek lehessünk ilyen barátokra, akik a szükségben mellettünk állnak.